

Učimo se od dveh vdov

Karen Johnson

Psalm 146, ki ga danes poslušamo, je eden od dvanajstih slavilnih psalmov. Začnejo in končajo se s slavljenjem Boga. Na sredini psalma, ki ga beremo danes, potrjujemo Božjo zvesto ljubezen do svojih ljudi. Bog daje hrano lačnim, slepim odpira oči, dviguje sirote in vdove. Sporočilo je jasno: obstaja upanje za zatirane.

V današnjih berilih srečamo zatirane. Berili iz stare in nove zaveze sta osredotočeni na versko potovanje dveh vdov. V prvem berilu je Elija ustavil vdovo, ki je pripravljala poslednji obed sebi in sinu. Z Elijevo pomočjo neha obupavati in prične upati. V evangeliju uboga vdova izkaže svojo vero s tem, da vse, kar ima, položi v zakladnico. Kako je prišla do te stopnje verske vdanosti? Od teh dveh žensk se lahko veliko naučimo.

Ko Elija govori vdovi, je kot glas iz puščave. Vdova je izgubljena, zapuščena in sama. Ne more poskrbeti zase in za sina, zato je pripravljena umreti. Ko jo Elija prosi za hrano, mu v odgovoru ne skriva obupa. Iskreno mu pove: »Kakor živi Gospod, tvoj Bog, nimam ničesar«. Priznati svoj obup je prvi korak na poti k upanju. Tolkien, avtor Gospodarja prstanov, je to najlepše povedal: »Često se upanje rodi v popolni bedi.«

Upanje vzgojimo tam, kjer priznanju obupa sledi pogumno, neustrašno dejanje. V obeh primerih ženski spustita iz rok edini sredstvi preživetja. Prva ženska je dala hrano, druga je dala denar. Po nobeni logik to nima smisla. Vendar je v središču te verne norosti strah odrinjen na stran in upanje ima prostor, da požene korenine. Moka v loncu ni pošla in

olja v vrču ni zmanjkalo. Jezus hvali vdovo, ki daje od svoje revščine, da je bolj verna od tistih, ki dajejo več.

Kako smo mi povezani s temi zgodbami? Neustrašen samopregled nam bo razkril področja našega obupa. Na nek način, v neki obliki smo vsi obupani. Naše potovanje k upanju se začne s tem, da prepoznamo naš brezup, obenem pa pokažemo tudi pripravljenost za dejanje v veri. Čeprav se dejanje, ki ga moramo izvršiti, zdi neumno, moramo imeti pogum, da nadaljujemo. Kot dve vdovi, moramo tvegati tisto malo, kar imamo, da bili tako odprti za to, kar nam Bog hoče dati.

Psalm 146 je molitev, ki jo lahko kar naprej molimo. Česa sem lačen? Kako sem ujet? Kaj so moje slepe pege? Ko si boš odgovoril na ta vprašanja, pojdi in se pogovori z vdovama. Vprašaj ju, kako sta imeli pogum za to, kar sta storili, sredi teme, v kateri sta bili.

Veliko vrst molitve poznamo. Adoracijo, zahvalo, kesanje in prošnjo. Osnova vsake molitve pa je drža zaupanja in hvaležnosti za večno Božjo ljubezen. Molitev se začne in konča z upanja. Molitev polna upanja nas umiva vseh strahov in brezupa. Upanj nas spodbuja, da odpremo dlani v pričakovanju. Ko odpiramo roke, spustimo vse, česar se oklepamo zase, pa tudi ponosa in samozadostnosti, ki nam preprečujeta, da bi sprejeli, kar bi nam Bog rad dal.

vir: <http://celebrationpublications.org>

prevod: Petra Grimani